

מי שקינא פרק שישי סוטה

לב.

עין משפט נר מצוה

א א מ"י פ"ג מהל' סוטה
הל"ז סנה עין ט'
ב ב מ"י פ"ד מהל'
מעבש שני ה"ה סנה
עין קמ"ג ש"ע י"ד ס'
ג ג מ"י פ"ב מהל' ק"ש
הל"ז סנה עין י"ח
טו ט"ע א"ח ס' ס' ס' ס' ס'
ד ד ו"בד א"ש כ"ר ס'
ז ז ט"ו ו"ה א"ש ס' ס'
ז'
ד ד טו"ש א"ח ס' ק"ח
קט'
ה ה מ"י פ"ח מהל'
כ"ט ס' ס' ס' ס' ס'
עין כ טו"ש א"ח ס'
קס"ה פ"ח א'
ו ו מ"י פ"ט מהל'
ז' ע' ע' ע' ע' ע'
ח ח מ"י פ"ד מהל'
כ"ט ס' ס' ס' ס' ס'
ז' ע' ע' ע' ע' ע'
ט ט מ"י פ"ב מהל' י"ב
ז' ע' ע' ע' ע' ע'
י י מ"י פ"ד מהל' י"ב
ז' ע' ע' ע' ע' ע'
כ"ט ס' ס' ס' ס' ס'
ז' ע' ע' ע' ע' ע'
יא יא כ מ"י פ"ג מהל'
ח"ה ס' ס' ס' ס' ס'
יב יב מ"י פ"ט מהל' ר"ח
ז' ע' ע' ע' ע' ע'
יג יג מ"י פ"ד מהל'
ח"ה ס' ס' ס' ס' ס'
יג יג מ"י פ"ג מהל'
ז' ע' ע' ע' ע' ע' קכ'

מהו דתימא כי אזלינן בתר רוב דיעות לחומרא אבל לקולא לא קמ"ו^א. ואם תאמר הא ממנמי' דפרק האשה שהלכה (בבבב' ד' ק"ח): וממנמי' דפרק עגלה ערופה (לקמן דף מ"ז). שמעין לה י"ל דהכא אלטרין דלפניו לקולא אפי"ג. דרגליס לדבר ועוד דלא מנא פסולי העדות בהדיא בזמנמי' להכי מנא גבי כל חד וחד:

הדרן עלך מי שקינא
ה"ג בסדר המשנה

אלו נאמרין בלשונם. ופירוש כל אדם בלשונו שהוא שומע לאפוקי למדי שאינו אומר בלשון פרסי אס אינו שומעו אזל בכל לשון משמע בין שומע בין אינו שומע וזבגמלא לא משמע הכי: קריית שמע והתפלה. חימה אמאי שיר הלל וקידוש של שנת וזכרת הפירות וזכרת המלות וליכא למימר דלא נקט אלף דאורייתא דהא דפרק מי שמתו (בבבב' ד' ק"ח). משמע לתפלה וקריית שמע דרזבן ועוד דהס' (דף ק"ג): משמע דקידוש דאורייתא והכי משמע נמי גריס מסכת נוזר (דף ג'): זשלמא מקרא מגילה איכא למימר להכי שיר דתנא בפ"ג דמגילה (דף ט"ו). הלועז ששמע אשורית ידף אלף הכי אמאי שיר ונראה דהכי נאמרים בכל לשון אפי' אינו שומע הלכך לא דמו להני דממנמי' דנאמרין דוקא בלשונם ט':

הדרן עלך מי שקינא

אלו^ב נאמרין בכל לשון אפרשת סוטה כוונתו מעשר קריית שמע ותפלה וברכת המזון וישובועת העדות וישובועת הפיקודין ואלו נאמרין בלשון הקודש מקרא ביכורים^א וחליצה ברכות וקללות ברכת כהנים וברכת כהן גדול ופרשת המלך ופרשת עגלה ערופה^ב ומושח מלחמה בשעה שמדבר אל העם מקרא ביכורים כיצד וענית ואמרת לפני ה' אלהיך ולהלן הוא אומר וענו הלויים ואמרו מה להלן בלשון הקודש אף כאן בלשון הקודש חליצה כיצד וענתה ואמרה ולהלן הוא אומר וענו הלויים ואמרו מה להלן בלשון הקודש אף כאן בלשון הקודש ר' יהודה אומר וענתה ואמרה ככה עד שתאמר בלשון הזה ברכות וקללות כיצד כיון שעברו ישראל את הירדן ובאו אל הר גרזים ואל הר עיבל שבשומרון שבצד שכס שבאצל אלונים מורה שנאמר דהלא המה בעבר הירדן וגו' ולהלן הוא אומר וייעבר אברם בארץ עד מקום שכס עד אלון מורה מה אלון מורה האמור להלן שכס אף אלון מורה האמור כאן שכס ששה שבטים עלו לראש הר גרזים וששה שבטים עלו לראש הר עיבל והכהנים והלויים והארון עומדים למטה באמצע הכהנים מקיפין את הארון והלויים את הכהנים וכל ישראל מכאן ומכאן שנאמר וכל ישראל וקניו ושוטרו ושוטפיו עומדים מזה ומזה לארון וגו' הפכו פניהם כלפי הר גרזים ופתחו ברוך האיש אשר לא יעשה פסל ומסכה ואלו עונית אמן הפכו פניהם כלפי הר עיבל ופתחו בקללה ארור האיש אשר יעשה פסל ומסכה ואלו עונני אמן ואלו עונני אמן עד שגומרין ברכות וקללות ואחר כך הביאו את האבנים ובנו את המזבח בסיד וכתבו עליו את כל דברי התורה שבשבעים לשון שנאמר באר היטב ונטלו את האבנים ובאו ולכו

אלו נאמרין בכל לשון אפרשת סוטה כוונתו מעשר קריית שמע ותפלה וברכת המזון וישובועת העדות וישובועת הפיקודין ואלו נאמרין בלשון הקודש מקרא ביכורים^א וחליצה ברכות וקללות ברכת כהנים וברכת כהן גדול ופרשת המלך ופרשת עגלה ערופה^ב ומושח מלחמה בשעה שמדבר אל העם מקרא ביכורים כיצד וענית ואמרת לפני ה' אלהיך ולהלן הוא אומר וענו הלויים ואמרו מה להלן בלשון הקודש אף כאן בלשון הקודש חליצה כיצד וענתה ואמרה ולהלן הוא אומר וענו הלויים ואמרו מה להלן בלשון הקודש אף כאן בלשון הקודש ר' יהודה אומר וענתה ואמרה ככה עד שתאמר בלשון הזה ברכות וקללות כיצד כיון שעברו ישראל את הירדן ובאו אל הר גרזים ואל הר עיבל שבשומרון שבצד שכס שבאצל אלונים מורה שנאמר דהלא המה בעבר הירדן וגו' ולהלן הוא אומר וייעבר אברם בארץ עד מקום שכס עד אלון מורה מה אלון מורה האמור להלן שכס אף אלון מורה האמור כאן שכס ששה שבטים עלו לראש הר גרזים וששה שבטים עלו לראש הר עיבל והכהנים והלויים והארון עומדים למטה באמצע הכהנים מקיפין את הארון והלויים את הכהנים וכל ישראל מכאן ומכאן שנאמר וכל ישראל וקניו ושוטרו ושוטפיו עומדים מזה ומזה לארון וגו' הפכו פניהם כלפי הר גרזים ופתחו ברוך האיש אשר לא יעשה פסל ומסכה ואלו עונית אמן הפכו פניהם כלפי הר עיבל ופתחו בקללה ארור האיש אשר יעשה פסל ומסכה ואלו עונני אמן הפכו פניהם כלפי הר עיבל ופתחו בקללה ארור האיש אשר יעשה פסל ומסכה ואלו עונני אמן עד שגומרין ברכות וקללות ואחר כך הביאו את האבנים ובנו את המזבח בסיד וכתבו עליו את כל דברי התורה שבשבעים לשון שנאמר באר היטב ונטלו את האבנים ובאו ולכו

וכה נמאמי עסקין. דקמני עד אחד אומר נטמאת ושני אומרים לא נטמאת היתה שוטה ואוקימנא בפסולי עדות וזין צבת אחת זין צוה אחר זה כר' נחמיה ועל כרחיק צוה אחר זה אלטרין עיקר לאשמעינן דאי צבת אחת מאי הלך וחד נמי היתה שוטה [אלף] צבתי עסקין דההוא דאחא מעיקרא ואמר נטמאת אשה הו"א הילך אפי' צוה אחר זה אחי דתמי ומצטלי לה: ופרסא לרבי נחמיה הכי כו'. דהא דלא דאמרן לעיל ועשו שמי נשים בלש אחד כו' לאו ספלא דמילתיה דרבי נחמיה הוא אלף פירושא דמילתיה הוא דלאו פרשין לה הכי: כי פננא ופננא דמי. כלומר כי חד וחד ואי צבת אחת אחי אוקי ומי לצהדי חד ואוקימיה אספיקא ותי צוה אחר זה וההוא דהאמוניה מורה קדס ואחא צרישא הוה ליה כשנים והנך כחד ואין דברייהם צמקומו והיכא דשמים אומרות נטמאת ועד אחד כשר אומר לא נטמאת היתה שוטה דכי חד וחד נינהו וממתינת דקמני לא היתה שוטה כגון דההוא חד זה הוה פסול: ופרסי בפסולי עוונם למד לי. לממני ממני הלך אחר רוב דיעות: לחומרא. שמשחה: לקולא. להקל מעליה שלל שמשחה: לא אזלינן. בתר רוב דיעות בפסולי עדות והיכא דשמים אומרות נטמאת ואחד אומר לא נטמאת כיון דאיכא הכחשה כל דהו נימא אוקי האי לצהדי הנך ואוקי מילתא אספיקא ותשמה קא משמע לן:

הדרן עלך מי שקינא

אלו נאמרין^א (בכל לשון) גרסינן: פרסא סוטה. מה שהכהן אומר לה ולא אמרי' זריך לאומרה בלשון הקודש כדך שנכתב. ובספרי^א אמרי' דאי לא כמיצ קרא להמיר בכל לשון דלקמנוי^ב ה"א נימא קרא מיבמה בקל וחומר ומה יבמה קלה לא עשה צה כל הלשונות בלשון הקודש סוטה חמורה לא כל שכן: וויזו מעשר. צנה השלישית צערתי הקודש מן הצית (דברים טו) שהוא מוליא כל מעשרותיו ומנענך מציתו ואין יכול עוד להשתום ונותן מעשר לרשון ללוי ומעשר עני לעניים ומעשר שני של שמי שנים שעברו מעליהו לירושלים עשיו אס לא העלהו ומתודה צערתי הקדש זה מעשר שני וגם נתמיו ללוי זה מעשר לרשון ללוי ליתום ולאלמנה זה מעשר עני ואומרו בכל לשון כדליף לקמנוי^א ולא אמרינן בלשון זה הוקינו הכתוב לאומרה בלשון: ואשם גזילות בשבעות הפקדון [שס]: ואלו נאמרין בלשון. ולא אמרינן גמרא מהך דלעיל שנכתב ונסקר עליהן כל מלות דיבורס ואין זריך לאומרן בלשון כדכתיב בצויהו שמיס דצבתי כמיצ עיכובא: מקרא ביכורים. שהיה קורא מלרר אובד איז עד סוף כל הפרשה (דברים כו): וחליצה יבמה. היא אומרת מאן יבמי וגו' והוא אומר לא חפתי לחתה ואחרי החליצה היא אומרת ככה יעשה אחי וגו' [שס כה]: צרכים וקללות. שאמרין וישוע ושחאל צהר גריסים והר עיבל: צרכים כהנים. שאמרו אחר גזול ציוס הפכוים אחר עזרת היום שלפני לפנים היה קורא צבתי אמה חמורה את הרשעים והר עיבל: צרכים ברכות כדמפרש צמתינתין [לקמן מ:]: ופרסא המלך. מפרש בסיוף פירקא והיא פרשת הקלה: ופרסא עגלה ערופה. ידניו לא שפכו וגו' כבר לערך ישראל וגו' (דברים כה): פרסא משה מלחמה. (שס כ) והיה קרצכס אל וגו' שמע ישראל אתם קרבים היום וגו' כי ה' אלהיכם וגו': יוצא. כמו מנין: ולהלן הוא אומר. ברכות וקללות של הר גרזים. ולקמנוי^א מפרש התם גופיה מנא לן (ט) אינו זריך. ללמדה צגורה שיה שמענמה היא למדה: וענה ואמרה ככה. דמשמע בלשון זה תאמר: שבשומרון. אכל שומרין: למטה בלחמה. בין שני ההרים: מכאן ומכאן. על ההרים: הפכו. הלויים פניהם כלפי הר גרזים ופתחו בצרכה. כל הארורים היו אומרים תחלה בלשון צרכה: אלו ואלו. שצהר גרזים וצהר עיבל. והא דכתביב^א והא יעמדו לצדך לא שהיו השבטים מצרין ומקללן אלף הלויים העומדים בין שני ההרים הפסין פניהם לר גרזים ופניהם לר עיבל וזהו צרכה: הציאו את האבנים. דכתיב^א וצנית שם מזבח וגו' וכתבת עליהן את כל דברי התורה והאת צהר היעב: ונטלו את האבנים.

הדרן עלך מי שקינא

הנהגות הב"ה

(א) רש"י ד"ה ובלגן וכו' מנא לן הס"ד ולח"כ מ"ה וענה ואמרה ככה א"ט זריך וכו' היא למדה וענה כ"ל וד"ה א:

ב' רש"י ר"ה ובלגן וכו' מנא לן הס"ד ולח"כ מ"ה וענה ואמרה ככה א"ט זריך וכו' היא למדה וענה כ"ל וד"ה א:

ב' רש"י ר"ה ובלגן וכו' מנא לן הס"ד ולח"כ מ"ה וענה ואמרה ככה א"ט זריך וכו' היא למדה וענה כ"ל וד"ה א:

ב' רש"י ר"ה ובלגן וכו' מנא לן הס"ד ולח"כ מ"ה וענה ואמרה ככה א"ט זריך וכו' היא למדה וענה כ"ל וד"ה א:

ב' רש"י ר"ה ובלגן וכו' מנא לן הס"ד ולח"כ מ"ה וענה ואמרה ככה א"ט זריך וכו' היא למדה וענה כ"ל וד"ה א:

(א) נראה דלי' דהא ע"כ חד אמר ולא דוקא.